

МИЛУТИН ЛУЈО ДАНОЛИЋ

БАТРЕ ЗАВИЧАЈА

ГРЛИЦЕ

Са дланова ми беле једу
зрнца јутра и багрема цвет,
сакупљају звезде у нереду
обнављају порушени свет.

Једна куца на прозоре срца,
друга ми светлост у глави тражи,
и док вече у сумраку грца
оне плове на таласу ражи.

МЕЋУ ЉУДИМА

Устани огрнут тишином дрвета,
опијен соком који се тајно успиње,
да би обрадовао латице цвета
у току лета и ране јесени,
док се плод незрео упиње
да златом природу засени.

Међу људима је варљиво и лажно,
себично, завидно, на пропаст лакомо,
сваком би да суди, да опрости ником,
да се накомстрешу и да буде важно
не видевши како је јадно и ломно
осионо царство пред неверником јако.

ИМА ЛИ

Има ли дела људских руку,
или визија видовитог ума,
са рода нашег да спере бруку
и избави нас из руку монструма?

Има ли у срцу љубави бистре
да обасја далеке хоризонте,
пре него што сунце баци искре
у пределе разуларене грозоте?

Може ли румен лакша од росе
да срећни дан учини вечним,
или ће смрти и даље да косе
лековите травке којим се лечим?

ЛИВАДЕ БОЖИЈЕ

На небеским ливадама облаци дремају
док се на лицима сељака страх јавља,
који се за рат са невременом спремају
у име винограда и житнога здравља.

А када облаци у походе крену
на божјим ливадама је ратно стање.
Сељаци се на плодним пољима крсте
и Господа моле за праштање.

Господе, веле, и наше су ливаде твоје,
пољски цветови – твоји пољупци,
не допусти ђаволима да нас раздвоје,
јер смо на твој стаблу – пупољци.

ЗАВИЧАЈ У ГРАДУ

Презри моторе који улице ору,
Псе по градовима и краставу жабу,
Све их проклетом животу остави.

Сањај да ти на врата куца
Уцветала шљива и орах стари,
И бела трешња кикотом у трави,
Мушмула у сенци орла што крстари
И по свету изгубљене тражи.

Са облацима стижу завичајне птице,
Оне издају никад не праштају,
Сем гавранâ који градом шпартају.

ВАТРЕ ЗАВИЧАЈА

Семенка сунца крај пута испала
Сад листа у глави попут витког стабла,
Миције цветова по свету расипа,
Бескрајна вечност ево се примакла,
Не да ми врати што земља ми оте,
Већ да би ватре завичаја подстакла,
Ватре које нам греју животе.

Усред мог мозга повија се гора,
Пуне су мириса испражњене шкољке
Док ветри хује из дубине мора
Завичај ме грли уцветалим пољем.

ТАЈНА МИСИЈА

Потајно откуцава сат у грудима,
А не знам колико је часова по њему.
Можда он не мери време људима,
Можда има неку мисију скривену?

Негде ме неко чека, а не знам ко,
Ни где ћемо се на крају срести.
Можда је анђео, а можда ђаво.
Ко ће ми мрежу живота исплести?

Можда ћу једном и себе наћи,
Можда сам себе спознао рђаво?
Али како ћу се сметен снаћи,
Кад се са мношћем не снађе ни ђаво?

СА ЉУДИМА

Са људима се не треба веселити
Нити их за било шта кривити.
Сунце се с њима мора делити
И Богу се кришом дивити.

Од људи се треба отуђити
У својој души мало окућити,
Са светом Петком се дружити
И само се њој животом одужити.

У зрелој тишини молитве гајити,
И ништа од Светаца не тајити.